

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Székely Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Dr. Ronga Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű és a személyesen eljáró **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt a ... Törvényszék előtt indított perében a 2017. június 28-án meghozott .../26. számú ítélet ellen a felperes által 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes, mint hitelező a felperessel és a II. rendű alperessel, mint adósokkal 2008. július 16-án kölcsönszerződést kötött ingatlanfedezet mellett nyújtott személyi hitelhez, a hitelező az adósok 12.000.000 forint finanszírozási igénye kielégítése céljára 92.612 CHF kölcsön forintban történő folyósítását vállalta, az adósok pedig a kölcsönt és járulékait 240 hónap futamidő alatt 644.094 CHF-nak megfelelő forintösszeg induló törlesztőrészlettel vállalták visszafizetni. A felek a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettség biztosítására az I. rendű alperes zálogjogosult javára jelzálogjogot alapítottak a felperes és az I. rendű alperes egyenlő arányú közös tulajdonában álló ... szám alatti ingatlanra a 2008. július 16-án kelt zálogszerződéssel.

A szerződő felek a kölcsönszerződés 4.pont 1. bekezdés 3. mondatában megállapodtak arról, hogy „Adós tudomásul veszi, hogy a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a banknál vezetett számlái és a bank vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt, bank részéről tett nyilatkozatot, vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadja a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá az adós aláveti magát annak, hogy a terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezésének esetére is, a bank felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

A zálogszerződés 8. pont 2. bekezdésében megállapodtak arról, hogy a bank jogosult kielégítést keresni a zálogtárgyból - egyéb események bekövetkezése mellett - akkor is, ha a bank által

megállapított határidő alatt a zálogkötelezett a zálogtárgy értékcsökkenése folytán lecsökkent zálogfedezetet nem egészíti ki.

Az alperes módosított keresetében a kölcsönszerződés 4. pont első bekezdésében megjelölt, a banki nyilvántartás alapján készített közjegyzői ténytanúsítvány elfogadására vonatkozó rendelkezés, valamint a jelzálogszerződés 8. pontjának a zálogtárgy értékében bekövetkező csökkenés eseteire újabb biztosíték nyújtására vonatkozó szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítását kérte. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 209/A.§ (2) bekezdésére, valamint a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999.(II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: R.) 1.§ (1) bekezdés a), b) és j) pontjára alapította. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés kifogásolt szerződési kikötésében a felperes előre elismerte, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása azzal az összeggel azonos, amit az I. rendű alperes a saját nyilvántartása alapján tartozásként megállapít. Ez a nyilatkozat olyan, az 1959. évi Ptk.242.§-a szerinti tartozáselismerés, amelyet a felperes a szerződés megkötésekor, a kölcsönfolyósítást megelőzően tett meg, amikor tartozása az alperes felé még egyáltalán nem állhatott fenn. A tartozáselismerés szabályai alapján a szerződési feltétel a bizonyítási terhet kétséget kizáróan a fogyasztóra hárítja, de ez következik a végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti per szabályaiból is, ahol a fogyasztónak kell bizonyítania, hogy a végrehajtandó követelés megszűnt vagy nem jött létre. A kikötés az I. rendű alperest jogosítja fel a szerződés alapján fennálló felperesi tartozás összegének kiszámítására, tehát a teljesítés szerződésszerű voltának megállapítására.

A zálogszerződés támadott rendelkezését azért tartotta tisztességtelennek, mert nem határozza meg egyértelműen, milyen mértékű állagromlás esetén, milyen feltételekkel kell a kikötött további biztosítékadási kötelezettséget teljesíteni, ezért az I. rendű alperest jogosítja fel a szerződés feltételének egyoldalú értelmezésére, illetve a fogyasztó teljesítése szerződésszerűségének kizárólagos megállapítására.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsősorban arra hivatkozott, hogy a vitatott szerződési kikötéseket jogszabályi előírások megfelelően határozták meg, emiatt azok tisztességtelensége eleve kizárt, nem is vizsgálható. A kölcsönszerződés támadott rendelkezése tekintetében hivatkozott arra is, a közvetlen végrehajthatóság lehetősége nem a ténytanúsítványon, hanem az adós közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatán alapul, az adós a végrehajtás megszüntetési vagy korlátozási per keretei között hivatkozhat arra, hogy a kölcsönszerződés alapján nem, vagy eltérő összegben áll fenn tartozása a hitelezővel szemben. A ténytanúsítvány kiállítása azonban a bizonyítási terhet nem fordítja meg, a felperest nem hozza hátrányosabb helyzetbe, ezért a szerződési feltétel tisztességtelensége nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 25.400 forint perköltséget, valamint az államnak 36.000 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Ítéletének indokolása szerint a kölcsönszerződés kifogásolt feltétele az 1959. évi Ptk.209.§ (5) bekezdése alapján azért nem minősülhetett tisztességtelennek, mert a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) nyilvántartások vezetésére, számlakimutatások megküldésére vonatkozó szabályainak, valamint a fogyasztónak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvény hitelszerződés felmondására vonatkozó szabályainak megfelelően határozták meg a felek azt, hogy az I. rendű alperes milyen módon bizonyítja követelésének fennállását. Ezen túl azt is megállapította, a szerződéses kikötés nem változtatja meg a fogyasztóra

hátrányosan a bizonyítási teher szabályát, mert az adós a bank kimutatását mind az ellene a követelés érvényesítése érdekében indított perben, mind pedig közvetlen végrehajtás esetén végrehajtás korlátozása vagy megszüntetése iránti perben vitathatja, az első esetben a követelés fennállását és összegét a pénzügyintézetnek, míg végrehajtási perben az adósnak a tartozás fennálltának hiányát bizonyítania kell, és ezen a bizonyítási kötelezettségen a kifogásolt szerződési feltétel semmilyen változást nem jelent. Kiemelte, az I. rendű alperes számára nem a hivatkozott szerződéses kikötés biztosítja a végrehajtási záradék kiállításának lehetőségét, hanem a kölcsönszerződés közjegyzői okiratba foglalása. A hitelező a feltétel hiányában is a nyilvántartásában szereplő összeget tünteti fel a végrehajtás iránti kérelmében, a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben pedig e feltétel nélkül is az adóst terheli annak bizonyítása, hogy a követelés egészben vagy részben megszűnt.

A zálogszerződés kifogásolt rendelkezése kapcsán azt állapította meg, hogy az az 1959. évi Ptk.261.§ (1) és (2) bekezdésében foglalt szabályokkal egyezően írja elő a fedezet kiegészítését, ezért a 209.§ (5) bekezdése alapján nem minősülhetett tisztességtelennek.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatását és a kereset teljesítését kérte, másodlagos kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult a Pp.252.§ (2) és (3) bekezdése alapján. Indokolásában előadta, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint tisztességtelen a fogyasztói szerződés azon kikötése, amely alapján a fogyasztó mindenkor tartozását a vele szerződő fél egyoldalú közlése alapján a közjegyző által kiállított közokirat tanúsítja. Álláspontja szerint a felperes a közokiratnak minősülő ténytanúsítványban foglaltakkal szemben élhet ugyan ellenbizonyítással, ettől függetlenül a támadott feltétel a R.1.§ (1) bekezdés j) pontjába ütközik, mert ezzel a fogyasztó hátrányára fordítja meg a bizonyítási terhet. Hivatkozott arra is, hogy a kikötés a R.1.§ (1) bekezdés b) pontja alapján is tisztességtelennek minősül, mert kizárólagosan az I. rendű alperest jogosítja fel annak megállapítására, hogy a felperes teljesítése szerződésszerű-e.

Az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A kölcsönszerződés kapcsán arra hivatkozott, nem a támadott szerződési feltétel biztosítja a kölcsönszerződésből származó követelés közvetlen végrehajthatóságát, hanem a szerződés közokiratba foglalása, ami önmagában alkalmas arra, hogy annak alapján a közjegyző végrehajtási záradékot bocsásson ki. Az így megindult végrehajtási eljárásban a felperes rendelkezésére áll jogorvoslatként a végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti per, amelyben a ténytanúsítványtól függetlenül őt terheli a bizonyítási teher. Álláspontja szerint a kifogásolt szerződési feltétel nem értelmezhető úgy, hogy az alperest egyoldalúan a szerződés bármely rendelkezésének értelmezésére jogosítaná fel, ezért nem ütközhet a R.1.§ (1) bekezdés a) pontjába. A R.1.§ (1) bekezdés b) pontja kapcsán pedig azt emelte ki, annak alapján a fogyasztóval szerződő fél saját teljesítésének kizárólagos megállapítására vonatkozó feltétel minősülhet tisztességtelennek és nem a másik fél ellenérték teljesítésének szerződésszerűsége tekintetében áll fenn a korlátozás.

A fellebbezés nem megalapozott.

A másodfokú bíróság először azt állapította meg, hogy a Pp.252.§ (2) és (3) bekezdésében meghatározott törvényi feltétel hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincs indok, mert az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, és nem szükséges a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése sem. A felperes fellebbezésében nem is jelölt meg a hatályon kívül helyezésre alapot adó konkrét körülményt.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a másodfokú bíróság a szerződési feltételek tisztességtelenségének hiányára levont jogi következtetésével és ezért az érdemi döntésével is egyetértett. Az elsőfokú bíróság döntése indokait is túlnyomó részében helytállóan fejtette ki, azokat a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel az alábbiakkal egészíti ki:

A másodfokú bíróság rögzíti, hogy korábban - együtt a ... a ... és a ... Ítéletábrákkal - azt a BDT2017. 3629 és BDT2015. 3420 számú döntésekkel alátámasztott gyakorlatot követte, hogy a per tárgyát képező rendelkezéshez hasonló kikötés a R.1.§ (1) bekezdésének b) és j) pontjai alapján tisztességtelen, ha annak alapján az adós a szerződéskötéskor előre elismeri, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása a kölcsönadó saját üzleti könyvei, illetve nyilvántartása alapján a közjegyző által kiállított közjegyzői tanúsítványban megállapított összeggel azonos.

Ez a gyakorlat azonban a továbbiakban nem tartható fenn. A másodfokú bíróságnak hivatalos tudomása van arról, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a ... Ítéletábra ítéletének felülvizsgálata során hozott .../4. számú ítéletében a fogyasztói kölcsönszerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződéses rendelkezésen alapuló ténytanúsítvány tisztességtelenségéről úgy foglalt állást, hogy az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült, közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáslismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem. A Kúria a bíróságok jogalkalmazásának egysége biztosítására ugyanebben az elvi kérdésben hozott számú ítéletét 1/2018. számú gazdasági elvi határozatként közzé is tette.

A kölcsönszerződés kifogásolt szerződési feltétele tisztességtelenségének vizsgálata során valóban jelentősége volt annak, hogy az I. rendű alperesnek a Hpt. és a rá vonatkozó egyéb jogszabályi rendelkezések alapján az ügyfeleivel szemben fennálló követeléseiről folyamatos nyilvántartást kellett vezetnie, az arról készült kimutatást az ügyfeleknek legalább évente, valamint a szerződés lejártakor meg kellett küldenie, és a kimutatást - eltérő szerződéses rendelkezés hiányában - elfogadottnak kellett tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emelt kifogást. Ezek a banki nyilvántartásra vonatkozó rendelkezések azonban nem értékelhetők olyan jogszabályi előírásként, amelyek a hitelező saját nyilvántartásai és üzleti könyvei szerint fennálló közjegyzői ténytanúsítványba foglalt tartozás adós által előre történő elismerésének a szerződés részévé válását írnák elő, a másodfokú bíróság ezért nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy az 1959. évi Ptk.209.§ (5) bekezdése kizárta a szerződési feltétel tisztességtelenségének megállapítását. Ezt tehát érdemben kellett vizsgálni, amit az ítélet indokolásából kitűnően az elsőfokú bíróság nem is mulasztott el.

A Kúria elvi határozatának iránymutatása szerint a feltétel tisztességtelenségének eldöntése szempontjából döntő jelentőségű, hogy a felek között létrejött kölcsönszerződés 4. pont első bekezdés azon kikötése, amelyben a felperes a terhére fennálló tartozás tekintetében a banknál vezetett számlái és a bank vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői okiratba foglalt közjegyzői tanúsítványt elfogadja a kölcsön- és járuléktartozás tanúsításaként, nem tekinthető az 1959. évi Ptk.242.§-a szerinti tartozáslismerő nyilatkozatnak. Ennek oka az, hogy e rendelkezés nem felel meg az EBH2000. 309 szám alatt közzétett elvi határozatba foglalt követelményeknek, ugyanis nem egy fennálló, összecszerűen meghatározott követelésre vonatkozik. Ezért a kifogásolt kikötés esetében nem érvényesülnek a tartozáslismerés joghatásai, az nem fordítja meg a bizonyítási terhet.

Abban az esetben, ha az I. rendű alperes a szerződésből eredő követelését peres úton kívánja érvényesíteni, a perben a Pp.164.§-ának (1) bekezdése értelmében őt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek alapján milyen összeget folyósított a felperes részére, a felperes mennyit teljesített és ennek eredményeként mekkora a felperes fennálló tartozása. Az I. rendű alperes erre vonatkozó tényállításai nyilvánvalóan a saját nyilvántartásán alapulnak, vita esetén a perben a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit és adatait be kell mutatnia, számításait le kell vezetnie. Ha a felperes mindezeket követően is azt állítja, hogy az I. rendű alperes elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg a közölt számítás hibás, vagy arra hivatkozik, hogy részéről nagyobb összegű teljesítés történt, ellenbizonyítással élhet. A bizonyítási teher alakulását, a bizonyítási eljárás lefolytatását tehát a kölcsönszerződés 4. pont első bekezdésének hivatkozott rendelkezése nem befolyásolja.

Az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) felek közötti szerződéskötés idején hatályos 21.§-ának (1) bekezdését, illetve a jelenleg hatályos 23/C.§ (1) bekezdését, aminek értelmében végrehajtási záradékkal látható el a közjegyzői okirat, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettségvállalás tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, valamint a teljesítés módját és határidejét. Ha a kötelezettség feltételnek vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajthatósághoz a Vht. korábbi 21.§ (2) bekezdése, illetve jelenlegi 23/C.§ (2) bekezdése szerint az is szükséges, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa.

E szabályok értelmében a közokiratba foglalt kölcsönszerződés, illetve egyoldalú kötelezettségvállalás alapján az adós tartozásának már lejárt részleteire minden további feltétel nélkül, a szerződés felmondása esetén a teljes tartozás összegére pedig akkor van helye végrehajtási záradék kibocsátásának, ha a végrehajtást kérő az adós szerződésszegése miatt szintén közokiratba foglalt jognyilatkozattal felmondta a szerződést. Az, hogy az utóbbi esetben a szerződésszegés valóban bekövetkezett-e és az emiatt közölt felmondás jogszerű-e, a végrehajtási záradék kiállítására irányuló kérelem elbírálása során érdemben nem vizsgálható, e vonatkozásban elegendő a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata (BH2002. 491, BH1997. 348).

Az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzített, közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény 111.§-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány). Az ilyen okirat kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha erről az adóssal kötött szerződésben előzetesen külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálhatnak. A közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátását tehát a végrehajtást kérő e szerződéses kikötés hiányában is ugyanilyen módon és tartalommal kérhetné.

Ha a végrehajtási záradék kiállítására sor kerül, az adós a tartozását valóban csak a Pp.369.§-a szerinti végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben vitathatja. Ez azonban a végrehajtási záradék és a közjegyzői tanúsítvány jogintézményére vonatkozó, a fentiekben ismertetett szabályokból következik. A peres felek között létrejött kölcsönszerződés e vonatkozásban nem biztosít több jogosultságot az I. rendű alperes részére, illetve nem ró több kötelezettséget a felperes terhére, mint amelyek az irányadó jogszabályok alapján őket egyébként

megilletné, illetve terhelné. A bizonyítási teher ugyanis a Pp.369.§-a szerinti végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben is a Pp.164.§-ának (1) bekezdésén alapul. Az igényérvényesítés lehetőségei, a bizonyítási teher alakulása körében tehát a kölcsönszerződés 4. pont első bekezdésének 3. mondata a felperes jogi helyzetét nem érinti, semmilyen módon nem teszi hátrányossá.

Utal a másodfokú bíróság arra, hogy a végrehajtás közjegyzői okirat záradékolása útján, tehát a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tévő szabályozás az Alkotmánybíróság 1423/B/210. és 1245/B/2011. számú határozatai szerint nem alkotmányellenes, nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, és az Európai Unió Bírósága C-32/14. számú ügyben hozott határozat szerint nem összeegyeztethetetlen a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel sem.

A Kúria iránymutatására figyelemmel az elsőfokú bíróság abban is helyesen foglalt állást, hogy a kölcsönszerződés támadott kikötése nem lehet tisztességtelen a R.1.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján sem, mert aszerint fogyasztói szerződésben az a szerződési feltétel minősül tisztességtelennek, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e. E rendelkezésnek mind a nyelvtani, mind a fenti irányelv 3. cikkének 3. bekezdése és a mellékletének 1.m. pontja figyelembevételével történő értelmezéséből is az következik, hogy az a kikötés tisztességtelen, amely fogyasztóval szerződő felet, jelen ügyben tehát az I. rendű alperest arra jogosítja, hogy a saját teljesítése szerződésnek megfelelőségét kizárólag maga állapítsa meg. A perbeli kikötés azonban az I. rendű alperest a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére nem jogosította fel, így az R.1.§ (1) bekezdés b) pontja alapján nem tisztességtelen.

Az elsőfokú bíróság azt is megalapozottan állapította meg, a támadott szerződési kikötésnek az 1959. évi Ptk.207.§ (1) bekezdése szerinti értelmezésével nem lehet olyan tartalmat tulajdonítani, hogy az alperest a szerződés bármely feltételének kizárólagos értelmezésére jogosítaná fel, az erre való hivatkozását a felperes a perben valójában nem is fejtette ki, ezért a szerződési feltétel a R.1.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján sem minősülhetett tisztességtelennek.

A zálogszerződés 8. pontjába foglalt támadott szerződési feltétel kapcsán a felperes a fellebbezésében külön nem indokolta meg, hogy az elsőfokú határozat megváltoztatását ebben a körben milyen okból kéri, ezért az ítéletábra csak azt emeli ki, teljesen egyetértett az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy a szerződési feltétel megfelel az 1959. évi Ptk.261.§ (2) bekezdésébe foglalt, a zálogtárgy állagának romlása esetére, illetve a 260.§ (2) bekezdésében a zálogtárgy értékcsökkenése esetére előírt rendelkezéseknek, ami miatt az 1959. évi Ptk.209.§ (5) bekezdése alapján a szerződési feltétel nem minősülhet tisztességtelennek. A helytálló következtetés helyes jogi indokait a másodfokú bíróság megismételni nem kívánja.

A másodfokú bíróság a fenti indokokra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes I. rendű alperes részéről felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, mely a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján megállapított általános forgalmi adóval növelt ügyvédi munkadíj. Viseli továbbá a saját másodfokú költségeit. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt másodfokú fellebbezési illetéket az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak.

Pécs, 2018. január 11.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró